

CAL TENIR-LOS PRESENT...!

després de la victòria tots els acomiadats al seu lloc de treball

Els gloriosos fets d'Octubre portaren en si un problema al qual no s'ha donat encara l'importància que requereix. D'altres se'n presentaran en el transcurs dels dies; han estat moltes i molt greus les barbaritats comeses des del Poder feixistitzant o bé amb el seu apoi.

Així com els terratinents han desnonat rabassaires, foragitant-los dels llocs que solament ells! són els que han fet produir les terres amb llur treball, regant-les amb llur suor, lliurant-les-hi, com es lliure al fill, llur vida, també els industrials de ciutat han llençat a la misèria els obrers que per llurs idees no els eren grats. Són innombrables els cassos; aprofitant qualsevol pretext —vagues, manca de feina que no és tal— o bé sense més ni més, per simple caprici han estat acomiadats de llurs llocs, del lloc que els donava el pa per a la família, infinitat d'obrers.

A vegades, a aquests acomiadaments s'hi ha donat un sentit més o menys legalista, fins i tot algun ha estat portat al Jurats Mixts. Comèdia pura; com si res. Tot ha estat podrit en el bienni negre, res succeït en ell no hi ha que s'hi pugui donar algun valor. Totes les lleis, totes les disposicions governamentals, tots els conflictes socials en ell plantejats i resolts han de donar-se com a inexistents després de la victòria del 16 de febrer! D'ells no n'ha de quedar més que la recordança, i l'experiència que tantes coses ens ha ensenyat.

Hi ha, a més, els 30.000 presoners. Tots ells treballadors dignes! Tots ells germans nostres estimadíssims! Els burgesos, si hagués d'anar per ells —que es colzege amb ex-diputats hola-ennegrats— no en deixarien entrar cap a treballar d'ex-presidari! Si, tots ex-presidaris, però amb tota la dignitat, amb tot l'honor que pugui tenir cap home. Ex-presidaris... Sí! Però quants capitalistes, quants mangonejadors i contrabandis-

tes de l'alta banca no els arriben, en quan a dignitat i honor, ni a la sola de l'esperdenya!

Molts han estat els acomiadats i moltes i moltes serien les no admissións al treball dels que arribaran de complir una condemna que els enorgulleix, si no hi posem mà.

***

Després del triomf cal revisar des del govern amb tota urgència tots els acomiadaments individuals o col·lectius, haguts des de l'Octubre del 1934 ençà, i exigir dels patrons, imposar-los-hi la readmissió al treball de tots aquells obrers que n'haguessin estat separats injustament. I no solament això: aquests obrers s'han passat un any o més sense treball, sense guanyar-se el jornal que porta el benestar a casa. I això ha estat pel caprici, per la ràbia, per la bilis dels patrons. I bé, això no pot quedar així, serà necessària una indemnització i aquesta indemnització no l'haurà pas d'abonar el Govern, que prou endogalat de deutes estarà després del pas per ell de l'«straperlada» lliguero-radical. Aquesta indemnització, estudiada i fixada —això sí— pel Govern en cada un dels cassos, haurà d'abonar-la cada un dels patrons que —rient-se de la llei i aprofitant l'estada al Govern de gent que sols hi era per a «straperlar»— s'ha volgut donar el gust d'apartar de davant seu digníssims obrers pel sol fet de tenir un ideal esquerrà i nacionalista.

Riurà bé qui riu el darrer!, diuen. I bé cal que els darrers en riure siguin els obrers dignes i honorats sobre els quals s'ha desencadenat la incomprensió i l'odi de la classe capitalista. Cal exigir, després del triomf, la immediata reposició de tots ells en els càrrecs o llocs de treball on es guanyaven el jornal que portava un xic de benestar a llur família.

J. B. i A.

la por a les esquerres

Ha caigut en nostres mans un manifest signat per un tal Manuel de Arquer en el que, en nom de «Derecha de Catalunya» es demana la col·laboració dels adeptes, en forma de vots, en metàl·lic, anant com a interventor, o deixant el cotxe el dia de les eleccions per a contribuir a aixafar «la avalancha izquierdista que amenaza destruir todo cuanto de noble y querido hay en nuestra Patria», segons les seves paraules textuales. I bé: aquest manifest, redactat segons totes les normes de cursileria i imbecilitat pròpies dels monàrquics passejants del Passeig de Gràcia de 12 a 2, serveix per a demostrar que el pànic regna als rengles dels amics del Borbó i aliats de «Lliga Catalana».

Aquesta crida als seus correligionaris i simpatitzants representa un veritable «S.O.S.». Tenen por del triomf nostre. Tenen por que el poble els faci pagar totes les vileses, totes les infàmies comeses en la brutal repressió dels fets d'octubre. Tenen por i els desborda per tot arreu. Temen la revenja del poble. Temen que l'escombrada sigui forta i definitiva.

I volen espantar els pocs adeptes que encara els queden i no s'han convençut que les dretes no poden oferir més que incomprensió, misèria i odi, presentant-nos com uns simples mandatariis de la U. R. S. S. I bé: què podem respondre a això? Sen-

zillament que ni la U. R. S. S. té res a veure amb nosaltres ni nosaltres amb la U. R. S. S. Deixant de part les nostres opinions personals sobre la Rússia nova, elevada pel seu propi esforç de les pregoneses de l'analfabetisme i de la incultura, la U. R. S. S., repetim, no té res a veure amb nosaltres. Ara que, cal fer constar, que més aprop estem ideològicament parlant, de la U. R. S. S. que de la Itàlia o l'Alemanya feixistes. De manera que les dretes poden llençar damunt nostre tota la seva diversa gama d'insults i de calúmnies. No ens importen ni una cosa ni altra. No tenim la seva duresa d'epidermis, però en canvi tenim una capacitat de menyspreu formidable que ens fa resistir totes les seves insidies i totes les seves calúmnies. I a més d'això posseïm, també, tots els arguments necessaris per a desfer tota la seva tasca injuriosa amb poques paraules.

Les dretes ni hi poden amb nosaltres. I no hi poden perquè per sobre la raó que ens assisteix i la confiança del poble, tenim la satisfacció de poder dir que no tenim damunt nostre ni «straperlos» ni afers Tayà ni afers Maria Illa. Declarem-ho així i constatem que les dretes ens temen. Amb això queda demostrat que la victòria nostra és segura.

F. ZAMORANO

Hem fullejat periòdics publicats els primers dies després de la gesta d'Octubre del 1934, els periòdics que en aquells dies de tardor amb els primers freds tenien permés pel metge el sortir al carrer. En aquests periòdics hi hem trobat unes llistes de donatius destinats a «las víctimas del deber». Bé, trobem bé que pels pobres soldats —per les seves famílies— que, enganyats pels seus caps i tenint un flux concepte de la seva personalitat com a homes, caigueren en aquelles jornades, se'ls socorregués. Arreu de la Península els periòdics dretants iniciaren unes subscripcions que donaren un total de milions i milions de pessetes. Aquells soldats, però, al que més se li ha donat han estat deu duros porcs! On ha anat a parar la millonada? Els dretistes que tanta guerra han fet als radicals amb l'«Straperlo» podran explicar-nos-ho això? Segurament que no! Com tampoc podrien explicar-nos el succeït en l'afer dels blats, del qual tractarem oportunament des d'aquestes columnes.

Sense voler hem desviat l'intenció del nostre article. Hi ha tantes coses a parlar d'aquests dretistes que per dissort de la República han assaltat els seus llocs de comanament...

Hem dit abans que trobàvem bé que es fessin subscripcions en profit dels soldats víctimes de l'egoisme dels seus caps. Ho trobàvem bé si s'haguessin fet de bona fe, però ah! els que a elles van contribuir no ho feren pas per tal d'alleugerir el dolor de les víctimes, no! Era una revenja! un «tràgaia»! Era demostrar el seu pensament contrari al fet revolucionari!

Si haguessin obrat per sentimentalisme haurien contribuït després a les subscripcions obertes en profit de les víctimes del deure que els hauria imposat l'ideal! Cap de les persones, cap de les cases comercials que contribuïren amb milers de pessetes a omplir les butxaques dels dretistes no ha contribuït —ni ganes!, però— a alleugerir les penes i els dolors dels que són víctimes del feixisme exercit des del poder. No hi fan cap falta, però, les seves pessetes mercenàries a les subscripcions en profit dels nostres companys. Amb més o menys treballs, amb més o menys angúnia es recullen les pessetes per a fer front a l'adversitat. A vegades no n'hi ha prou, però les que es recullen ho són amb dignitat!

De les llistes d'aquells periòdics n'hem tret uns quans noms a l'atzar, són els que donem al final d'aquest article. En properes edicions en donarem d'altres. Cal tenir-los present, amics!

Monclús i Companyia, 100 ptes.
Eugeni Golaons i Companyia, 2.500 ptes.
Automòbil Club de Catalunya, 3.000 ptes.
Cambra Sindical de Fustes, 500 ptes.
Il·lustre Col·legi de Procuradors, 1.000 ptes.
Carabassa Germans, 100 ptes.
Stat. Esp. de Carburants Metalls, 1.000 ptes.
Godó i Companyia, 3.000 ptes.
Paramount Films, 200 ptes.
Bisbe de Barcelona, 3.000 ptes.
Fill de Rómulo Bosch, S. A., 500 ptes.
Ferrocarrils de Catalunya, S. A., 2.000 ptes.
Vacuum Oil Company, S. A., 1.000 ptes.
Rocalla, S. A., 1.000 ptes.
Colonia Güell, S. A., 5.000 ptes.

Integrants de l'Associació de Fabricants de l'Alt Llobregat, 100.000 ptes.

Manufacturas Rosal, S. A.
S. A. Asensio
Josep Sangla i Germà, S. A.
Tèxtil Monegal, S. A.
Successor de Ramon Alsina Rodergas
Filats i Teixits Fusté

S. A. Teixidor
Manufactures Viladomiu, S. A.
Manufactures Pons, S. A.
Fàbriques de J. Mata i Pons, S. A.
Fill de Teodor Prat.
Industrial Cotonera, S. A.
Vda. de Carles Manen
Successors de A. Serra i Feliu
Filatures Forcada, S. A.
Manufactures Soldevila, S. A.
Ricard Viñas i
Tèxtil Cotonera

La Unió Agrícola, S. A., 500
Ràdio Associació de Catalunya, 2.500 ptes.
Indústries Sanitàries, 1.000 ptes.
Mútua Barcelonesa de Descarregadors, 2.500 ptes.
Junta del Teatre del Liceo, 500 ptes.
Dr. Josep Martínez Santa, 50 ptes.
Fills de Gaspar Soler. Hospitalet, 50 ptes.
S. A. Refrigeració, 100 ptes.
Cambra Oficial Propietat Urbana, 5.000 ptes.
Subministres Elèctrics, S. A., 250 ptes.
Societat Anònima «El Tibidabo»

joventuts !!

no us deixeu emportar pel cant de les sirenes, solament il·luminades per l'ambició personal i l'afany de grim-pador.

la vostra única organització de joves és la fundada per MACIA, les JOVENTUTS D'ESQUERRA "ESTAT CATALA."

joves camperols:

el vostre sindicat: la unió de Rabassaires

el vostre organisme polític: les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA